

Sygn. akt I C 235/12

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w składzie następującym:
Przewodnicząca: Sędzia SR Małgorzata Nowak

Protokolant: sekr. sąd. Sylwia Domańska

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **D. A.**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od D. A. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 4.492,77 złotych (cztery tysiące czterysta dziewięćdziesiąt dwa 77/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje przeksięgowanie z konta zaliczki uiszczonej przez D. A. w dniu 22 października 2012 roku i zaksięgowanej pod poz. (...) / (...) na konto dochodów Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 50,23 złotych (pięćdziesiąt 23/100) tytułem poniesienia wydatków tymczasowo pokrytych przez Skarb Państwa;
4. nakazuje wypłacenie ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu na rzecz D. A. kwotę 1.449,77 złotych (jeden tysiąc czterysta czterdzieści dziewięć 77/100) jako niewykorzystaną zaliczkę wpłaconą w dniu 22 października 2012 roku i zaksięgowanej pod poz. (...) / (...).

Sygn. akt I C 235/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 grudnia 2011 r. powód D. A. wystąpił o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 44.061 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty, w tym: 23.188,90 zł z tytułu kosztów naprawy samochodu ustalonych na podstawie wyceny serwisowej; 1.000 zł na podstawie faktury VAT nr (...) z tytułu wyciągnięcia samochodu z rowu melioracyjnego; 1.300 zł poniesionych kosztów związanych z przeladunkiem samochodu, 15.800 zł utraconego przychodu w związku z uszkodzeniem samochodu i koniecznością jego naprawy w łącznym czasie 40 dni, gdzie średni dzienny przychód w skali roku dla jednego samochodu ciężarowego wynosi 395 zł, 2.772 zł z tytułu wynagrodzenia pracownika w czasie postoju samochodu. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 19 listopada 2009 r.

ok. godz. 7 rano w miejscowości S. doszło do kolizji drogowej samochodu ciężarowego marki M. nr rej. (...) kierowanego przez pracownika powoda T. B. oraz samochodu osobowego marki C. nr rej. (...), wskutek której samochód ciężarowy został zepchnięty do rowu. Uczestnicy kolizji spisali oświadczenie, w którym poprzestali na ustaleniu uszkodzeń samochodu marki M. jedynie z lewej strony, gdyż samochód był przechylony na prawą stronę.

(pozew – k. 2-6)

Pozwany (...) S.A. nie uznało powództwa i wniosło o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Pozwany zakwestionował roszczenie powoda co do zasady jak i co do wysokości. Wskazał, że uszkodzenia pojazdu M. nie mogły powstać w deklarowanych okolicznościach zdarzenia. Pozwany wskazał, iż powód nie udowodnił roszczenia w zakresie kosztów wyciągnięcia i przeładunku pojazdu jak i utraconego przychodu i wynagrodzenia pracownika.

(odpowiedź na pozew – k. 31-35)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 listopada 2009 r. w miejscowości S. w woj. (...) doszło do kolizji drogowej pomiędzy samochodem marki C. (...) kierowanym przez M. S. (1), a samochodem ciężarowym marki M. nr rej. (...) kierowanym przez pracownika powoda T. B.. Kierujący C. chciał wykonać manewr skrętu w lewo. Włączył kierunkowskaz lewy, po czym zorientował się,

że minął właściwy zjazd, wobec czego wyłączył kierunkowskaz lewy i włączył kierunkowskaz prawy celem dalszego kontynuowania jazdy. Wówczas zderzył się z pojazdem marki M. znajdującym się z prawej strony. Pojazd marki M. wjechał na skarpę. Przechylił się w prawo. Jedno koło kabiny tira znalazło się w rowie. Kierując C. wziął na siebie winę za spowodowanie kolizji. Na miejsce zdarzenia nie była wzywana policja.

(zeznania świadka T. B. – k. 86v, zeznania świadka M. S. (1) – k. 111-112)

Kierowcy spisali oświadczenie, w którym wskazano, że w samochodzie marki M. uszkodzeniu uległy zderzak i lewa oś. W treści oświadczenia wskazano także, iż zdiagnozowanie innych elementów nie było możliwe z uwagi na fakt, że pojazd jest przechylony na prawą stronę.

(bezsporne, nadto kopia oświadczenia – k. 11-11v)

W pojeździe marki C. uszkodzony został klosz prawej lampy tylnej.

(zeznania świadka M. S. (1) – k. 111)

W dniu 9 grudnia 2009 r. powód zgłosił szkodę ubezpieczycielowi.

(zgłoszenie szkody – załączone akta szkody)

Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. zakwalifikowało do wymiany w samochodzie marki M. nr rej. (...): wzmocnienie tablicy rejestracyjnej, zderzak przedni, reflektor lewy, kierunkowskaz lewy, kierunkowskaz prawy, błotnik przedni prawy, owiewkę lewą, owiewkę prawą, drzwi przednie prawe, osłonę prawą słoneczną, błotnik tylny lewy, fartuch prawy błotnika tylnego lewego, uchwyt błotnika tylnego lewego, drążek kierowniczy, osłonę dolną silnika. Do naprawy przeznaczył: wykładzinę, ścianę przednią kompletną, poszycie słupka lewego wewnętrznego, drzwi przednie lewe, sprężynę przednią prawą. Do lakierowania przeznaczył owiewkę przednią lewą, owiewkę przednią prawą, drzwi przednie prawe, osłonę przednią lewą, ścianę przednią kompletną i narożnik skrzyni.

(kalkulacja szkody – załączone akta szkody)

(...) sp. z o.o. na zlecenie powoda wykonało kosztorys naprawy uszkodzonego samochodu. Do wymiany przeznaczono: reflektor lewy, kierunkowskaz lewy, kierunkowskaz prawy, owiewkę lewą, zderzak przedni, wzmocnienie tablicy rejestracyjnej, błotnik przedni lewy, błotnik przedni prawy, błotnik tylny prawy, owiewkę prawą, wieszak do tłumika, gumę do wieszaka, osłonę miski olejowej, przegub kulowy prawy, przegub kulowy lewy, mieszek uszczelki śruby, drążek poprzeczny, tłumik, końcówkę wydechu, błotnik, zawias lewy i resor przedni.

(kopia kalkulacji naprawy – k. 13-14)

Biorąc pod uwagę usytuowanie terenu w miejscu wskazanym przez powoda, nie mogło dojść do zdarzenia skutkującego uszkodzeniami widocznymi na zdjęciach dokumentujących szkodę. Powypadkowe usytuowanie pojazdu M. podane przez powoda nie odpowiada zastanej sytuacji odnośnie ukształtowania terenu. Gdyby pojazd M. zjechał z drogi w miejscu wskazanym przez powoda usytuowanie powypadkowe pojazdu byłoby inne, a mianowicie przewróciłby się on na prawą burtę. Miejsce zdarzenia wskazane przez powoda i wskazane przez osobę udzielającą pomocy drogowej to dwa różne miejsca. Teoretycznie szkoda mogła powstać w innych okolicznościach niż wskazane przez powoda w zgłoszeniu szkody, w tym również bez udziału pojazdu C.. Uszkodzenia pojazdu M. na skutek wjechania do rowu przednim prawym kołem obejmowały przednią prawą część pojazdu. Poza zderzeniem M. żadna inna część tego pojazdu z lewej strony nie miała kontaktu z samochodem C., wobec czego należy wykluczyć wszystkie uszkodzenia lewego boku M.-a w związku z tym zdarzeniem drogowym. Jako niezwiązane z kolizją należy również uznać uszkodzenia układu wydechowego, resorów, tylnego prawego błotnika i owiewki.

(pisemna opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów i kosztów napraw – k. 320-331, opinie uzupełniające – k. 344-346, k. 373 00:01:56-00:04:09)

Koszt usunięcia uszkodzeń, które mogły powstać w przedmiotowej kolizji wynosi 11.207,29 zł netto.

(pisemna opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów i kosztów napraw – k. 320-331, opinie uzupełniające – k. 344-346, k. 373 00:01:56-00:04:09)

Ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania z uwagi na wygaśnięcie ochrony ubezpieczeniowej sprawcy wypadku. Następnym pismem z dnia 4 sierpnia 2010 r. pozwany odmówił zapłaty z uwagi na brak oświadczenia sprawcy wypadku co do okoliczności kolizji.

(bezsporne, nadto kopie pism – k. 17-19)

Samochód ciężarowy w przedsiębiorstwie powoda generuje średni dzienny dochód w wysokości 146,03 zł. Koszt dokonania przeładunku pojazdu i podstawienia w tym celu pojazdu zastępczego wynosi 525,26 zł.

(pisemna opinia biegłego z zakresu księgowości – k. 162-170)

Za usługę wyciągnięcia pojazdu marki M. nr rej. (...)Uz rowu powód zapłacił 1.220 zł. Faktura VAT została wystawiona w dniu 19 listopada 2011 r.

(bezsporne, nadto kopia faktury VAT nr (...) z dnia 19 listopada 2011 r. - k. 12)

Oceniając zgromadzone w sprawie materiały dowody, należy wskazać, iż biegły z zakresu techniki samochodowej wskazał, że do uszkodzeń pojazdu marki M. nie mogło dojść w okolicznościach opisanych przez uczestników. Uszkodzenia pojazdu przemawiają za tym, że do kolizji nie mogło dojść w miejscu wskazanym przez powoda. Uniemożliwia to ukształtowanie terenu w tym miejscu. Miejsce zdarzenia wskazane przez powoda nie odpowiada przy tym miejscu zdarzenia wskazanemu przez osobę udzielającą pomocy drogowej, przy czym uszkodzenia pojazdu mogły powstać w miejscu wskazanym przez osobę, która odholowała uszkodzony pojazd. Mamy zatem do czynienia z dwiema różnymi kolizjami. Skoro do uszkodzeń samochodu nie mogło dojść w okolicznościach opisanych przez uczestników, pozwany nie ponosi odpowiedzialności w niniejszej sprawie.

Sąd nie negował, że kolizja ta faktycznie miała miejsce, co potwierdzają zeznania świadka – sprawcy zdarzenia M. S. (2) jak i kierowcy samochodu M.. Za udowodnione należało również uznać, że uszkodzony pojazd został odholowany w dniu 19 listopada 2009 r., jednakże z innego miejsca niż miejsce kolizji z pojazdem C.. Wskutek drugiej kolizji mogły przy tym powstać uszkodzenia pojazdu, co wskazał biegły. Sąd nie dał zatem wiary zeznaniom powoda i świadka T. B., iż do uszkodzeń pojazdu doszło wskutek kolizji z C..

Opinia G. P. nie była przydatna w sprawie, gdyż nie posiadał on kompetencji do ustalania, czy do uszkodzeń pojazdu mogło dojść w okolicznościach wskazywanych przez uczestników (opinia pisemna – k. 123-133, opinie

uzupełniająca – k. 202-204, k. 258-268). Natomiast biegły ten podjął starania w celu zlokalizowania miejsca zdarzenia w celu rozwiania wątpliwości co do rozmiaru szkody jaka mogła powstać w wyniku kolizji . Działania te , wprawdzie wybiegające poza zakres tezy dowodowej sądu , były niejako działaniem , które strona powodowa powinna udowodnić w niniejszej sprawie . Na powódzie ciąży bowiem dowód wskazania wszelkich okoliczności uzasadniających roszczenie , w tym wskazania miejsca zdarzenia , które powinno być w razie wątpliwości poddane ocenie sądu .

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 436 § 2 k.c., odpowiedzialność za szkody wzajemnie wyrządzone w związku z ruchem pojazdów kształtuje się na zasadzie winy. Przesłankami odpowiedzialności są w tym przypadku: zawinione działanie sprawcy, szkoda i adekwatny związek przyczynowy między zawinionym działaniem, a szkodą. Ubezpieczyciel odpowiada przy tym w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym (art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz. U. z 2003 r. nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c., wykazanie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, w tym udowodnienie istnienia szkody i jej związku przyczynowego ze zdarzeniem sprawczym należy do poszkodowanego. W niniejszej sprawie powód nie udowodnił związku przyczynowego pomiędzy zakresem uszkodzeń pojazdu

a zdarzeniem szkodzącym. Uszkodzenia samochodu powoda nie mogły bowiem powstać w okolicznościach wskazywanych przez uczestników kolizji. Biegły ds. techniki samochodowej stwierdził, że część uszkodzeń samochodu mogła powstać w przedmiotowej kolizji, jednakże wobec zakwestionowania większości uszkodzeń wątpliwe jest również to, że nawet część z nich powstała w opisywanej kolizji. Powód winien był przy tym udowodnić, jakie uszkodzenia powstały w kolizji z autem C., a które w innych okolicznościach, czego nie uczynił. Samo teoretyczne określenie uszkodzeń, jakie mogły powstać w przedmiotowej kolizji przez biegłego, nie jest równoznaczne z udowodnieniem,

że uszkodzenia te w rzeczywistości wówczas powstały.

Nie bez znaczenia przy rozstrzygnięciu w niniejszej sprawie jest również przypisanie kierowcy samochodu M. winy skutkującej powstaniem szkody . Przy założeniu , że do kolizji doszło w miejscu ustalonym przez biegłego czyli na drodze o szerokości 3,5 m to kierowca samochodu M. , będącego własnością powoda w momencie mijania znajdował się poza linią ciągłą oddzielającą pas ruchu od pobocza . Tym samym nie dochował należytej ostrożności w momencie mijania szykującego się do skrętu samochodu C. , bowiem nie zachował bezpiecznej odległości , w której nie powinien podejmować manewru wyprzedzania z prawej strony . W przypadku zachowania tej ostrożności do kolizji mogłoby nie dojść .

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając na rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł kosztów zastępstwa procesowego stosownie do § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 490), 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 2.075,77 zł zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłych (k. 194, 281, 285, 332, 349). Na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu należało przeksięgować kwotę 50,23 zł tytułem kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa (k. 380) z zaliczki uiszczonyj przez pozwanego w dniu 2 października 2012 r. (k. 94). Pozostałą część niewykorzystanej zaliczki należało zwrócić na rzecz powoda stosownie do art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1025 ze zm.).